

possibilitat remota que sigui romànic de data mossàrab; però totes les aparències són que és un nom propi traslladat dels topònims Bellver, del Principat; aquests antigament eren *Bell veer* (BELLUM VIDERE). Hem de suposar, doncs, que també a Mallorca hi va haver forma en hiatus *bellveer*; ara bé, el fet és que tots els informants de Coromines pronunciaren tres vegades consecutives *bélvê*. Es tractaria, doncs, d'un dels extraordinaris casos de reculada de l'accent, quan existeix un hiatus en el mateix mot; hi ha, però, el fet que aquest fenomen es repeteix bastant quan el hiatus es trobava abans de l'accent i rep després l'accent (Casanoves > Cànoves), en canvi no és lògic que tenint el hiatus l'accent, la reculada l'aparti del hiatus i el faci passar a la síl·laba inicial, que és el que ha d'haver passat aquí. Coromines té aquesta pronúncia de tres informants diferents. De tota manera es coneixen uns poquíssims casos del fenomen en aquestes mateixes condicions, SANCTUS MAURITIUS > *Sant Morii* > *Sant Mòri* (l'important poble de l'Empordà); MURICINUM > *Murée(n)* > *Múree* > *Múra* (poble entre Terrassa i Manresa); SPONSALICIUM > *espoalii(n)* > *espolii* > *espòli* (pagament per les esposalles, la famosa firma d'espoli forçada), sense parlar d'*homèi* < *homèii* HOMICIDIUM, on el hiatus hi fou de tots dos costats.

BERBATX (es Mercadal, Men. 3, i-3) i BERBATXI

Probablement mossàrab. Aparentment del ll. BARBAS, pres en el sentit de 'paratge d'aspecte hirsut' o bé 'herbós, embardissat'; o forma arabitzada de BARBĀRAS (> *bravas*) 'llocs salvatges', etc. Convé, però, tenir molt en compte que no lluny d'aquesta «estància», hi ha un «lloc», dins el mateix terme, anomenat *Barbatxi*, recollit per Mascaró (3, h-2) i Coromines (1964) en llurs enquestes.

A un i altre els trobam una colpidora semblança amb uns noms de persona moros d'Algèria *Berbaši* especialment, també *Berbiš* i *Berbúša* (*Gouv. Gen. Alg.*), però no poden ser aràbics, car no hi ha hagut una arrel àrab *brbš*, ni tals NPP en el Nedjd (Hess), ni s'hi adiria l'estructura; tampoc no sembla que siguin berebers, almenys no sembla haver-hi tals topònims en aquells països; si no és un *Berbessa*, escadusser, no lluny a l'Est d'Alger, cantó de Kolea, amb el típic *-essa* bereber, però per aquí no explicaríem la *tx* ni la *š* (ni les vocals, i és lloc insignificant). Coromines s'inclina a creure que tanmateix els noms menorquins són relíquies mossàrabs, i que l'aspecte romànic de tot plegat invita a creure que són els d'Algèria els manlevats, sigui modernament (és sabuda la gran quantitat de menorquins i valencians establits i arrelats a Algèria en el segle passat), sigui més aviat com a deixa dels moriscos nostres que hi férem emigrar entorn del 1600.